

OP HAAR TEENNAGEL

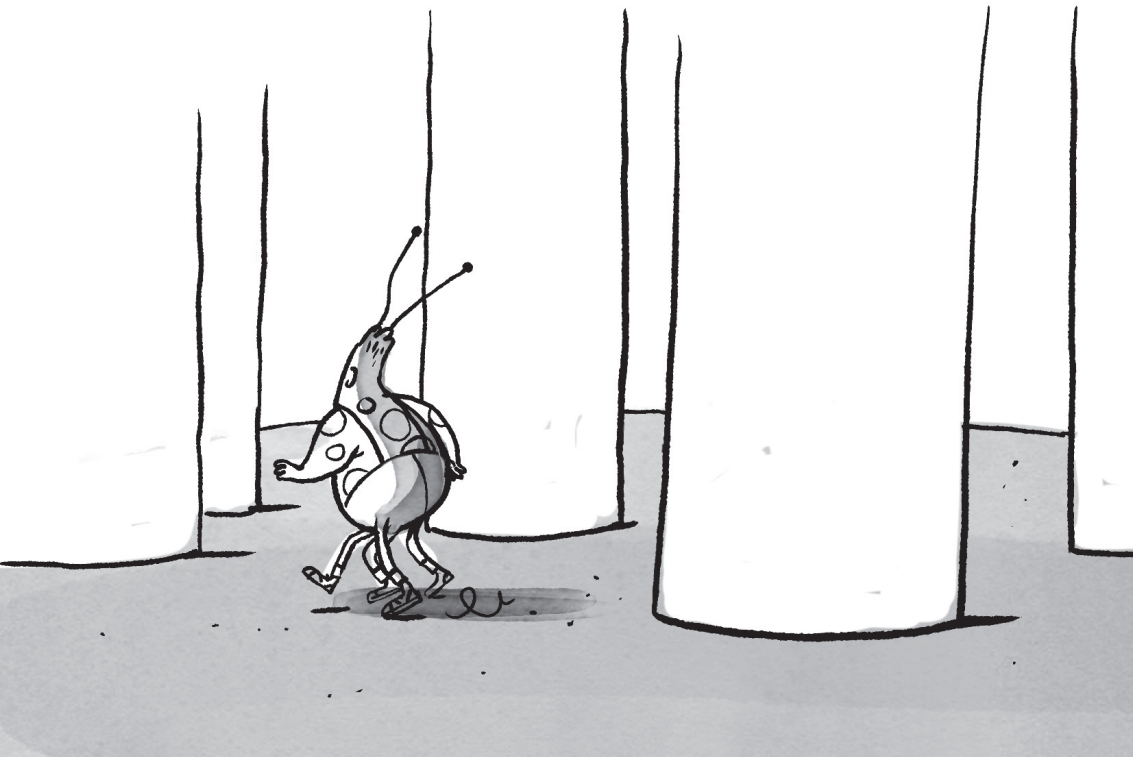
Mijn naam is Peer en ik ben een kriep.
Op dit moment staar ik voor me uit over de nagel van haar grote teen.
Daar ben ik nu.
Maar daar hoor ik niet.
Ik hoor op haar hoofd te zijn.
Daar woon ik in een van de duizenden haarzakjes.
Samen met mijn ouders, mama Bof en papa Beter.
En mijn zusje Kip.
Ik ben gevallen.
Van haar hoofd dus.
Niet van Kips hoofd.
Maar van de mens op wie wij wonen.
Een meisje.
Ze heet Jet.
Maar nu terug naar het vallen.
Dat is heel gek, want krieps kunnen niet vallen.
We blijven staan waar we staan.
Tenzij je door krabbelende vingers wordt geraakt.
Dan vlieg je weg en kom je nooit meer terug.
Ik deed wat ik altijd deed.
Rondlopen.
Flink nadenken over het leven.
En andere krieps niet tot last zijn.
Opeens kwamen mijn voeten los van haar huid.

Ik zweefde eerst even, en toen viel ik.
Tijdens de val zag ik van alles.
Haar hoofd, lichaam, benen, voeten.
Daarna landde ik met een zacht plofje...
... op de nagel van haar grote teen.
Daar ben ik nu.
Ik kijk naar haar reusachtige voet en vraag me af hoe ik
ooit weer thuiskom.
Of ik ooit thuiskom.
Ik mis mijn familie nu al.
Mijn zusje mis ik het meest.
Wat best raar is, want Kip is mega-irritant.
Maar ze is wel mijn enige vriend.
Dus ook mijn beste vriend.

Ik durf niet te lopen.
Wat als ik weer val?
Als ik nu van Jets voet glijd, kom ik nooit meer terug.
Ik ben ook bang dat ze krabbelt als ik me ga bewegen.
Een mens met jeuk is voor ons krieps heel gevaarlijk.
Niet te veel nadenken, Peer.
Doen!
Ik til mijn voorste rechterbeen op en zet het dan voorzichtig neer.
(We hebben vier benen, dus twee voor en twee achter.)
Dit gevoel klopt.
Ik heb weer het idee dat mijn voeten blijven plakken.
Dat ik een beetje moeite moet doen om te lopen.
Dat hebben alle krieps.
Ik nu gelukkig ook weer.

Maar lopen op een teennagel is heel anders dan lopen
over hoofdhuid.
Dit is glad!
Bij elke stap glijd ik een beetje door.
Ik kijk naar de verte.
De kleur van het landschap verandert.
De roze ondergrond wordt wit en gaat dan over in huid.
Zachte huid.
Met heel misschien een paar haren.
Haren om tussen te schuilen.
Om tegenaan te leunen en op adem te komen.
Ik zie ze nog niet.
Maar iets niet zien betekent niet dat het er niet is.
Lopen, Peer!

Elke reis begint met een eerste stap.
Ik verplaats een voor een mijn vier voeten.
Hoe meer stappen ik zet, hoe makkelijker het gaat.
Ik glijd niet meer uit en kan nu flink doorlopen.
Het is fijn om te kunnen zien wat er om me heen gebeurt.
Op het hoofd van Jet is dat door al die haren onmogelijk.
Ik begin nu zelfs te rennen.
Dat kunnen krieps als de beste.
Heel veel later zie ik een heuvel in de verte.
Huid!
Waar huid is, is haar.
Ik ga nog harder rennen.
Aan de horizon rijzen haren op.
Maar ze zijn niet donker, zoals ik gewend bent.
Ze zijn... doorschijnend!

OP HAAR GROTE TEEN

Het voelt fijn om weer tussen haren te zijn.
Deze zijn anders dan die op haar hoofd.
Ze zijn korter en lichter van kleur.
Inderdaad bijna doorschijnend.
Ik ga zitten en leun tegen de eerste haar die ik tegenkom.
Even doe ik mijn ogen dicht en kom tot rust.
O wacht, misschien is deze haar wel iemands huis!
De ingang naar de haarzak is aan de andere kant.
Ik sta op en loop om.
Ik ga op mijn knieën zitten en kijk het gat in.
Niets te zien.
Alleen donkere diepte.
‘Hallo? Kriep daar iemand?’ roep ik naar beneden.

Er komt geen antwoord.
Wonen er soms alleen krieps op haar hoofd?
Iets verderop zie ik een afgebroken haar.
Daar kruip ik uitgeput onder en ga liggen.
Dit is wel even genoeg avontuur voor mij.
Ik trek mijn benen in en vouw mijn armen eromheen.
Dan sluit ik mijn ogen en val in slaap.

Wanneer ik wakker word, zie ik dat ik niet meer op haar
teen ben.

Ik ben weer op haar hoofd!

Hoe kan dat nou?

Ik klim de haarzak uit en zie bekende krieps rondkrie-
pen.

Ik begroet ze allemaal.

‘Hoi, Vaas! Dag, Stek! Alles goed, Bal?’

(De woorden die Jet vaak zegt, gebruiken wij als na-
men.)

Iedereen groet terug alsof er niets is gebeurd.

Niemand vraagt waar ik was en hoe ik terug ben geko-
men.

Hoe ben ik eigenlijk teruggekomen?

‘Peer!’ klinkt een harde, vervelende stem.

Het is Kip!

Waar is ze?

Ik kijk om me heen, maar ze is nergens te zien.

‘PEER! Word wakker!’ roept ze hard.

Dan schrik ik pas echt wakker.

En staar recht in het veel te vrolijke gezicht van mijn
irritante zusje Kip.